

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne polstojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Po volitvah.

Valovi razburjenosti, katere so povzročile zadnje volitve, jamejo polegati. Razburjenost in strast se sicer naši stranki ne more očitati, pač pa našim nasprotnikom, ki so letos res skrajne svoje moči zbrali. Strastni agitaciji je pripisati, da je posebno v mestu celjskem nemškutarska stranka priborila svojemu kandidatu nekaj več glasov, kakor prejšnja leta. Letos so tukaj in tudi drugod v mestnih skupinah spravili na volišče z malimi izjemami vse uradnike in penzioniste in uprav pritisk uradništva je odločil. Letošnje volitve so nam jasno potrdile to, kar smo že tolikokrat pisali: Da naše uradništvo nima nikakoršne ljubezni do ljudstva, kojemu uraduje, da je hoče poteptati in na vsak način zabraniti njegov razvoj. Ali naj imamo zaupanje do takega uradništva, ki se s strastjo spušča v politični boj proti nam? V resnici presenetilo nas je, da je n. pr. v Celju celo c. kr. okrajni glavar grof Attems, kot vladni odposlanec pri volitvi, volil z nemškutarsko stranko. Ali je hotel s tem dati vzgled drugim podložnim uradnikom, kako naj postopajo? Za nas je to bridka resnica, da nas hoče vlada zatreti. Iz tega seveda razvidimo, da nastavljanje odločno nemških uradnikov po naših krajih ni slučajno, nego dobro premišljeno. Nemško uradništvo naj bi bilo najtrdnjeja podpora umetno vzdržanemu nemštvu po naših krajih, in zato se nam pošljejo nasprotni uradniki, slovenski uradniki pa se pošiljajo ali na Kranjsko ali pa v čisto nemške kraje. Ne bomo sicer kratili uradništvu volilnih pravic, toda že samo prikazen, da si slovenski uradniki ne upajo priti na volišče, dočim se šteje najmanjšemu nemškemu uradniku v zaslugi, ako voli z nemškutarsko stranko, znači

dovolj jasno, da je uradnikom dovoljeno nasprotovati slovenstvu in da je to zaslužno delo, ki se tudi o pravi priliki ne prezre.

V krajih, kjer se bije strasten boj zaradi narodnosti, ni umestno in ni dostojno za uradnike, da se udeležijo tega boja, ker potem prebivalstvo izgubi zaupanje do njih. Mi Slovenci imamo v istini priliko in dovolj povoda, zgubiti to zaupanje in izgubljam je čedalje bolj. Saj pa tudi pri nas že skoro uradnik ni več uradnik nego političen agitator!

Ako je nestrpen in sovražen nam človek, ki ni nikoli užival dobrote boljše omike, nego se učil politike po pivnicah nemškutarskih rovačev, ne bomo mu zamerili; ako pa razumništvo, ki je imelo dovolj prilike opazovati življenje narodov in njih potrebe, in ki je vsled svojih stanovskih dolžnostij vsaki dan v dotiki z nami, in nam je postavljeno za varuha — ako to hoče zatreti razvijajoči se, pošteni in mirni narod, kakoršen smo mi, in mu odreka pravico do obstanka, ga zaničuje in zasramuje: to se ne vjema več s stanovskimi dolžnostmi. Radovedni smo, kdaj bodejo odločilni krogi to uvideli.

Vspreh letošnjih volitev je isti, kakor smo pričakovali. V kmečkih občinah smo sijajno zmagali, v skupinah mest in trgov smo propadli. Ako pogledamo število glasov v mestnih skupinah, splošno lahko sodimo, da nismo nazadovali. V Celju je sicer nemški kandidat to leto dobil nekaj več glasov, kakor o prejšnjih volitvah, in naš kandidat nekaj manj; proti temu pa smo napredovali v Brežicah in tudi v trgih. Vsa čast pa gre trgov Savinjske doline, ki so povsem solidarno postopali kot narodni trgi.

V mestni skupini ptujskega volilnega okraja pokazalo se je pa čisto očitno napredovanje naše stranke. Naši nemškutarski stranki se torej

ni treba preveč veseliti letošnje zmage; morebiti, da ni daleč čas, ko se začne resen boj, zmaga li v ptujski in celjski mestni skupini naš ali nasprotni kandidat. O bodočih volitvah bomo morali zbrati po trgih vse narodne volilce, od katerih se dosedaj še mnogoteri ne udeležijo volitve. To bode potrebno, ker naši nasprotniki vberejo vse svoje moči. Koliko glasov morejo doseči, so letos pokazali, več jih izvestno ne dobé. Nasprotno pa je dosti volilcev, ki so naši pristaši, a se volitve niso udeležili. To se prihodnjikrat ne sme več zgoditi, voliti je naša narodna dolžnost! Kadar se bode bil ta resni boj, tačas bomo tudi od naših uradnikov zahtevali, da stavijo svoje glasove proti onim nemškemu uradništvu in storijo svojo narodno dolžnost. Upajmo, in ta up naj nam da novih močij!

Razmerje v štajerskem deželnem zboru, ostalo bode po izidu volitev isto, kakor doslej, vsaj kar se nas Slovencev tiče, in to razmerje se bi tudi ne izpremenilo, ako bi mi tudi priborili celo vse južnoštajerske mandate. Slovenski poslanci so čisto v manjšini in tudi čisto osamljeni. Zato smo uverjeni, da bodo naši poslanci morali nadaljevati vzdržno politiko in da še ne bodo kmalu mogli iti v Gradec, ako se nočejo osramotiti. Pri tem pa ne smemo misliti, da bodo naši poslanci samo počivali; nasprotno, uprav sedaj morajo kazati tem večjo delavnost. Nasprotniki bodo slepili naše ljudstvo, da naši poslanci ničesar ne storé, ker ne gredo v Gradec. Zato bodo morali naši poslanci pokazati, da niso samo po imenu poslanci, morali bodo v prvi vrsti ljudstvo podučevati o razmerah. Pričakujemo torej od novih naših poslancev, da se resno poprimejo te naloge, da bodo izdatno prirejali shode svojim volilcem po različnih pokrajinah, kjer bodo poročali o vsakratnem položaju, v

LISTEK.

Sv. Kum na Dolenjskem.

Potopisna črtica spisal Janko Zupan.

Dragi mi bralec! Gotovo si že slišal ali čital, da je pri nas dobro znani Sv. Kum — najvišji hrib na Dolenjskem. Greh bi imel, ako bi ga po velikosti hotel primerjati s kraljevskim Triglavom ali Mont Blankom, pa hvala Bogu! veleučeni možje zmerili so mu vsejedno njegovo kamenito podnožje, robati hrbet in zeleno glavo, koja sega 1217 m nad pomorsko gladino. — Vsemogočna roka postavila ga je že pred tisoč in tisoč leti na desni breg zelene Save, ali prav za prav ob meji Spodnje Štajerske in Kranjske blizu premogoznanega Zagorja, Trbovelj, Hrastnika, Zid. Mosta in Radeč.

Vže domoljubni in slavnoznani Valvazor dokazuje nam v svojih knjigah, da je Sv. Kum (tako ga namreč pri nas vsakdo imenuje), za časa njegovega življenja slovel po celem Dolenjskem, Spodnje Štajerskem in celo Hrvaškem za imenitno in veliko romarsko božjo pot.

Ko sem se še, kot mladoletni pastirček v svojem rojstnem kraju pod Kumom pri čredi

ovac — radoval in prepeval — pravila mi je čestokrat moja rajna babica, da je pred več sto in sto leti potoval po Kumljanskem silno imovit in plemenit zakonski par iz Jutrove dežele. Možu bilo je ime Jošt, soprogi pa Neža. Vsled hude nevihte prenočila sta daljna potovalca ravno pod kumljanskim vrhom in sredi gostega lesovja. Brezbožni roparji hoteli so njiju napasti in usmrtiti. Res, samo previdnost Božja čuvala je isto noč nad nesrečnikoma, da sta se varno v globokej podzemski jami, blizu sedanjega „Mallega Kuma“ skriti zamogla. V večno zahvalo za njuno izkazano rešitev stali ste v kratkem na vrhuncu osodepolnega hriba dve lepi romarski cerkvici, posvečeni sv. Joštu in mučeniškej devici sv. Neži.

Drugi pripovedujejo, da sta baje svoječasno na vrhu kumljanskega hriba prebivala sv. Jošt in njegova pobožna sestra sv. Neža. Bogaboječa sestra pasla je po hribu čredico ovac in mlado kravico, med tem ko je njeni sveti brat doma gospodaril in delil miloščino ljudem. Nekoč se je mladoletna kravica odstranila od svoje varuhinje in se nesrečno ubila v globokem skalnatem prepadu blizu današnjega Borovaka. — Same žalosti — nad britko izgubo, jela se je sv. pastarica na zeleni trati vrhu skale tako britko

jokati, da so jej gorke solzice curkoma tekle in padale po skali navzdol. Pobožni vaščani iz bližnjega kraja rabijo dandanes posvečeno vodo „Solzic sv. Neže“ za različne bolezni. Ponesrečena kravica okamenela je samega strahu in njene podobne ostanke vidiš prav lahko v kapniške obliki izraščene — ravno nasproti preje omenjene skale.

Vrli hribolazec ali pobožni romar potreboval bode fike dve in pol ure do vrhunca Sv. Kuma. — Najbolj ugodna pot je ona nasproti Trbovelj, druga ne daleč na severozapadu ob Savi čez Zagorje, in tretja čez južno obrobje mimo Borovaka, od Radeč in dolenjskih pokrajin. Slavnoznano in marljivo naše „Slov. planinsko društvo“, zaznamovalo je že predlanskem pota na posavske strani z rudečo barvo, popotniku v pripomoček in vodilo.

Ko si po težavnej hoji konečno dospel do zaželjenega cilja, razprostira se pred tabo zelena trata z dvema cerkvama posvečenima preje imenovanima potronoma. Sredino vrhunca oklepa mala dolinica z lepo kapelo in dotikajočo se prižnico na prostem. Pod cerkvijo je veliko poslopje: prenočišče za tujce in stanovanje cerkvenikovo. Umetno izdelan veliki oltar sv. Neže sestoji iz lepega črnega marmorja obrnjen proti

drugem pa, da bodo vplivali pri odločilnih kro-
gih na uresničanje naših zahtev.

Ako se bode našim poslancem posrečilo, naše ljudstvo v najširjih krogih vzdramiti in poučiti glede naših potreb, dosegli bodo najpo-
volnejši uspeh, zakaj politično zavednega ljud-
stva nam je treba v narodnostnem in gospodar-
stvenem oziru, in potem se bodo naše razmere
same ob sebi zboljšale.

S poslanci vred naj pa tudi drugi naši
narodnjaki v nastopni dobi obrnejo svoj pozor
in svojo delavnost na to, da se med seboj bolje
organizujemo, da se trdno zvežemo vsi v boju
za svojo milo slovenščino. Večkratni shodi bodo
v tem pogledu mnogo koristili; vsako mlačnost
ali neodločnost v političnem mišljenju in postop-
panju pa moramo iztrebiti.

Bodimo torej, dokler traja vzdržna politika
deželni poslancev, najbolj gledé notranjih razmer
delavni; v javnosti pa bomo svoje zahteve
zastopali v državnem zboru, kakor doslej. Saj
vemo, da v deželnem zboru sploh nikdar nismo
mogli kaj doseči, dočim je v državnem zboru
slovensko zastopstvo vsaj toliko mogočno, da
moremo tu in tam kaj priboriti.

Svoji, v kmetijsko šolo svojih.

V avstrijskih deželah, v katerih Slovenci
prebivamo, se nahaja pet strokovni izobražbi
sinov kmetijskih starišev namenjenih šol. Te
šole so: deželna vinarska, sadjarska in poljedelska
šola kranjska na Grmu pri Novem mestu, deželna
kmetijska šola v Gorici na Primorskem, deželna
poljedelska šola v Grottenhofu pri nemškem Gradcu
na Štajerskem, deželna vinarska in sadjarska
šola v Mariboru na Štajerskem, kmetijska šola
c. kr. kmetijske družbe koroške v Celovcu.

Med vsemi temi šolami, katere so vse stro-
kovni izobražbi sinov slovenskih kmetijskih
starišev namenjene, — ona v Celovcu in Grotten-
hofu seveda šele v drugi oziroma poslednji vrsti
— ste le dve, v katerih se v maternem jeziku
učencev, slovenski podučuje, ona na Grmu in v
Gorici. V Grottenhofu ni za učence slovenske na-
rodnosti nikake jezikovne milosti, da ne rečemo
— enakopravnosti. Podučuje se jih le nemški,
in kdor nemški ne razume, se na tej šoli šolati
ne more, dasi je deželna in torej kakor taka, za
Nemce in Slovence namenjena.

Kmetijske izobražbe zamore torej na tej
šoli le tisti slovenski kmetijski mladenič deležen
biti, kateri je nemščine zmožen. In vendar pla-
čujejo vse deželne naklade slovenski štajerski
kmetovalci ravno tako, kakor jih plačujejo nem-
ški. Pa še tisti slovenski učenci te šole, katerim
neznanje nemščine ustov v njo ne ovira; niso v
gotovem obziru nikakor zavidati za to, da se
na nji šolati zamorejo. Strokovno izobražbo, to
je, njeno večjo ali manjšo popolnost glede pouka
samega, tukaj nimamo v mislih; to pustimo po-
polnoma na strani. V mislih imamo pač to, da

niso slovenski učenci te šole v tem smislu za-
vidati, ker imajo najbitkejša psovovanja in zani-
čevanja svojih nemških večinoma iz Gornjega
Štajerskega dohajajočih součencev prenašati. Slo-
venci so vedno v manjšini, in nazivi: „windi-
scher Trottel“, „windischer Esel“ itd., to so kole-
gijalni nazivi, katerih se učenci nemške narod-
nosti proti onim poslužujejo, ako se ti predrznej-
slovenske narodnosti zavedati se, se za njo še
celo potezati.

Na deželni vinarski in sadjarski šoli v Ma-
riboru je za učence slovenske narodnosti vsaj
toliko jezikovne milosti, da se morajo oni, ako
nemški ne znajo, šole jedno celo leto v tako
zvanem pripravljalnem tečaju nemščine učiti.
Kadar se slovenski mladenič v tem tečaju nem-
ščine priuči, potem šele zamore strokovnega po-
dučevanja, katero se izključivo v nemščini deli,
postati deležen. Toraj za to, da se zamore bistro-
umni nemščine nezmožni mladenič, na deželni
šoli naučiti, kako gre ameriške trte cepiti, kako
pravilno vinograde, sadovnjake itd. zasajati, za
vse to naučiti, mora slovenski učenec te šole šele
jedno celo leto v pripravljalnem tečaju sedeti,
da se priuči nemščine, namesto, da bi šolo, ka-
kor zmožni učenec, le v dveh letih dovršil, ter
tako svojim starišem stroške za jedno celo leto,
to je, za tretjino prihranil. Na šoli c. kr. kme-
tijske družbe v Celovcu, ni za učence slovenske
narodnosti, nikake najmanjše jezikovne milosti.
Kdor ne zna „tajč“ ampak le „bindiš“ za tistega
ta šola takorekoč niti ne obstoji, in naj bode
še tako bistroumen, še tako pouka želen. Da,
ako se oglasi za ustov v šolo nemščine sicer
zmožni sin slovenskega gospodarja, o katerem
je pa znano, da svoje narodnosti ne zatajuje,
marveč se za njo še potezuje; tudi takemu se
vrata kmetijske šole v Celovcu ne odpro. Sicer
pa ni poduk na tej šoli Bog ve kaj vreden.

Podučuje se v nji le v zimskem času in
svojega lastnega gospodarstva ta šola niti nima.
Nižja kmetijska šola, pa brez lastnega gospo-
darstva, podobna je pač rokodelcu, kateri niti
svojega orodja nima.

Štajerski in koroški slovenski gospodarji,
kateri si želijo, da se vaši gospodarstvu name-
njeni sinovi v vseh tistih panogah kmetijstva
izobražijo, katere umni kmetovalci dandanes ve-
deti mora; pošljite jih v kmetijsko šolo o svojih.
Pošljite jih posebno v kranjsko na Grm pri No-
vem mestu na Dolenjskem, katera je tako ure-
jena, kakor kaka namenu popolnoma ustrezljiva
nižja kmetijska šola dandanes sploh urejena biti
mora. V tej šoli se učenci tudi vseh predmetov
spodnje realke uče, in napeljuje se jih vedno k
vsestranskemu poštenemu vedenju, v narodnem in
verskem smislu. Na Štajerskem bilo bi čisto
mogoče, tudi manj premožne, to je take mla-
denče v to šolo pošiljati, katere njih stariši le
težko ali še celo nemogoče cele dve leti na po-
polnoma lastne stroške v šoli vzdržujejo. No na
a način, da tamošnji okrajni zastopi, štipendije,

katere so za domače nemške kmetijske šole
ustancvili, ter tem odtegnejo, ter jih mladenčem,
kateri bi hoteli na Grm se podati, podeli. Toraj
svoji k svojim, svoji v kmetijsko šolo svojih. Po-
duk na Grmu se prične šele 1. novembra t. l.

Poslednja ura.

Turški državi poje mrtvaški zvon ob enem,
ko se tužno glasi smrtna pesem pevajoč na ti-
soče pobitim armenskim kristijanom, katere so
Turki dne 26. in 27. avgusta t. l. pobili v Cari-
gradu. Leta 1299. pojavili so se Turki prvič v
zgodovini narodov s tem, da so prihruli iz iz-
točnih krajev ob kaspiškem morju v Malo Azijo
in so si ondi ustanovili lastno državo z glavnim
mestom Brusa. Komaj pol stoletja potem leta
1355. vgnjezdila se je ta šiba božja za evropsko
kulturo tudi že v Evropi in vže čez šest let po-
lastili so se mesta Adrijanopelja in nekako de-
vetdeset let nato padel jim je leta 1453. tudi
slavni Carigrad v žrtev. Od tedaj pa do današ-
njega dne občutili so razni krščanski narodi
od Črnega morja pa do cesarske prestolnice ob
mogočni Donavi kruto pest tega groznega azi-
jatskega naroda. Kar je bil Turek leta 1299. ob
svojem prvem nastopu v Mali Aziji gledé krvo-
ločnosti, to je še dandanes leta 1896. Niti jedne
tistih groznih svojih lastnostij ni izgubil, na pod-
lagi katerih je razširjal svojo vero z ognjem in
mečem, da so se ljudje povsod tresli pred njim,
le malomaren in brezbržen je postal za vse, po-
čemur se dandanes drugi kulturni narodi odli-
kujejo. Še tri leta in šeststo let bo, odkar ga
svet pozna in Bog daj, da bi ta narod svojo
šeststoletnico zopet ondi obhajal, kjer ga je
imel svet nesrečo prvič opaziti, namreč v Aziji.
Ondi so si brusili tedaj svoje krive sablje, s
katerimi so jemali kristijanom glave; v teku teh
treh let, kar jim jih še manjka do jubileja, naj
si pa le dobro nabrusijo pete v Carigradu in
povsod drugod, in pripravijo zadostno število
plovov, ladij in parnikov, da bodo ob pravem
času zopet v Mali Aziji, kajti v sedanjem njiho-
vem cesarstvu poka na vseh voglih in to je iz-
vestno zanesljivo znamenje, da se zgradba po-
dira. Vsa Evropa čuje in opazuje že dolgo časa
to pomenljivo pokanje, le turška vlada sama ga
menda neče slišati. Pač vže mora res tako biti,
če ji niti najnovejši krvavi dogodki v Carigradu
niso oči odprli in odmašili ušes. Poslaniki in
sporočniki velesil na carigrajskem dvoru si sicer
to prizadevajo, toda kaj, ko jih Turčija ne po-
sliša. Pri vsem tem pa nič ne vkrene, kar bi
za javno varnost ondi dajalo le količkaj poročila.
Turek zdi se nam podoben zvri, kedar je oku-
sila kri; nikdar več ji ni upati, da si je ne bo
zopet privošila ob prvi priliki.

Med velesilami opazovati je v poslednjem
času v tem nekaka edinost, da če bi se mir v
Evropi drugače ne dal ohraniti, žrtvujejo ozi-
roma razbijejo Turčijo in jo razdelé med sé.

izhodu. Ob straneh vidiš dva manjša z mnogimi
podobami in spovednicami. — Kakih 10 m od
velike cerkve prostira se velikanski zvonik v
gotičkem slogu. Največji zvon tehta 36 stotov,
ob zvonjenji spremljata ga dva manjša bratca.

Bogata in premožna trgovčeva vdova iz
Zagreba, obljubila je cerkvi sv. Neže na Kumu
podariti primeren zvon v zahvalo njene kupčijske
sreče. Vlit je bil baje iz samega čistega srebra
in bakra. — Štiri pare dobro rejenih volčkov
vleklo ga je ob Savi proti hribu. Na mah se
potare voz in se s čisto novim zvonom prevrne
v zeleno Savo. — Še dandanes čul bodeš, kakor
pravijo, včasih, votlo zvonjenje izmed sredine
deročega savskega valovja, rekoč:

„Kakor dobljeno, —
Tako zgubljeno!“

Se stolpa razglejva si nekoliko bližnje kraje
in mesta. Obrneš se li proti severu, vidiš spodnjo-
štajersko stran, brezštevilne vasice, trge in cer-
kve; prav lepo se ti kaže Celje z okolico, Trbovlje,
Hrastnik, Zagorje, Sv. Planina in drugo hribovje.
— Na levi strani je Limbarska gora, Kamniške
planine, Ljubljansko polje, celo nekdanja kaznil-
nica se ti razprostira daleč pred očmi. — Ob
strani na levi je Notranjska, poleg dolenjsko
hribovje, polja in ravnine, Mokronog, Št. Rupert,

Žalostna gora in Ribniške Svate ljudje najbolj
opazujejo, celo Gorjance in daleč daleko proti
južnemu Balkanu se ti razprostirajo v sinjem
obnebi malovidne črtice. — Zelenobistra Sava
vali se mogočno proti vidni Hrovaški, kakor
srebrni pas. — Nemoči je natanjko raztolmačiti
vidne predmete v daljavi. — Pozabil sem še
omeniti na nasprotni strani (ali na obrobji —
kjer se prav lepo vidi) novo predelana cerkev
sv. Jurja pod Kumom, Svibno z nekdanjim po-
drtim gradom vrhu visoke skale.

Obe cerkvi vrhu Kuma so romarski po-
dužnici fare Dobovec.

Vsako leto na Angeljsko nedeljo, ali bolje
na nedeljo po sv. Jarneju vrši se na Kumu ve-
liki shod in cerkvena svečanost. Pobožno ljud-
stvo privre iz vseh štirih vetrov počastit tukajšna
sveta priprošnjika pri Bogu. Duhovni gg. iz bliž-
njih fará opravljajo že dva ali tri dni preje cer-
kvena opravila in delijo sv. zakramente. Dosti-
krat imel sem že priliko na omenjeni dan opa-
zovati raznolične običaje s spremstvom svoje
matere ali očeta. Okoli cerkve in zvonika kriče
ti na vse grlo in prodajajo stare cukrarice svojo
robo: „vorgelee, podobice, punčike, lecet“ itd.
že na vse zgodaj. Veliko sv. opravilo vrši se po
sprevodu iz velike cerkve v dolinici pri kapeli

na prostem. Na stotine pričujočih poseda in kleči
okoli na travi in kamenju in pošilja svoje po-
božne misli proti nebu. — Dokaj prijetno od-
meva ti do ušes lepo vbrano potrkavanje iz bliž-
njega stolpa, in milodoneče mašno petje najbolj-
ših šumljanskih „primadon“, in cerkvenega or-
kestra ali „plehmuzike“. Čez vse presega debeli
„pompardon“ in boben ki se z bratskima gla-
sovoma združujeta v pravo harmonijo. — Po sv.
maši tare staro in mlado naprej okoli gizdavih
prodajalk in družih znamenitosti. — Rudeče-
lična deklina izbira si tamkaj pisane papirčke z
lepimi „verzi“ za svojega ljubimca, stara ženica
srka blizu nje vsa vesela zadnjo kapljico prismo-
jene kave in pomaka od doma prineseno popot-
nico vanjo, lepo opravljena gospodična krepki si
v kakem skritem kraju svoj lačni želodec s
kozjim ali kravjim mlekom, sivi starček naslanja
se tam doli ob skalo in požira iz piskra z vso
slastjo mastno govejo juho, čisto kot solnce, pol-
noletni fantje, prave korenine prepevajo veli-
častno raznovrstne narodne pesmi v veselejši
družbi pri kupici rujnega vinca sredi zelene
„utice“ ali začasne gostilne.

ijske šole
ladenčem,
ele. Toraj
vojih. Po-
mbra t. 1.

ob enem,
joč na ti-
ktere so
li v Cari-
i prvič v
ruli iz iz-
lalo Azijo
z glavnim
otem leta
evropsko
est let po-
ekako de-
453. tudi
do današ-
ki narodi
olnice ob
nega azi-
1299. ob
edé krvo-
Niti jedne
l, na pod-
ognjem in
red njim,
a vse, po
rodi odli-
odkar ga
rod svojo
er ga je
č v Aziji.
sablje, s
teku teh
ileja, naj
gradu in
o število
o pravem
em njiho-
to je iz-
radba po-
olgo časa
sama ga
tako biti,
Carigradu
slaniki in
u si sicer
ja ne po-
e, kar bi
poročstva.
je oku-
je ne bo

slednjem
se mir v
ajejo ozi-
med sé.

a in kleči
svoje po-
jetno od-
je iz bliž-
e najbolj-
nega or-
ga debeli
tima gla-
— Po sv.
gizdavih
Rudeče-
apirčke z
ra ženica
o prismo-
o popot-
krepi si
elodec s
naslanja
ra z vso
lnce, pol-
ajo veli-
veselej
i zelene

Preden pa bi do tega prišlo, je prizadevanje zastopnikov velesil vsaj na zunaj na to obrnjeno, da skušajo sultana prepričati, da če si hoče ohraniti cesarstvo, mora odločno napeti druge strune. Pred vsem bi se moral vpeljati ves drug red v notranje zadeve. Vojaki in uradniki zahtevajo od dne do dne bolj nevoljni dolžno jim zaostalo plačo, in so vsled tega jako nezanesljivi, tako, da dostikrat rajši sami z lopovi potegnejo, kakor da bi se postavili na branik bližnjemu na pomoč za resnico in pravico. Ko bi bilo to vse v redu, kakor je to v drugih državah, bi se pač ne bile mogle prigoditi take grozovitosti, kakor jih je imel gledati v Carigradu svet dne 26. in 27. avgusta t. l., ko je okoli 100.000 Armencev padlo pod turško roko. Nič manj nego petdeset ur trajala je moritev noč in dan. Sodrga; turškega prebivalstva stekla se je tedaj iz vseh kotov skupaj in je pobijala in klala pri tem pa kradla in ropala, kar je le dosegla. Turška vlada je pa roke križem držala in gledala; ji je bilo toraj všeč in prav, kar se je godilo. Govori se še celo, da se je ves poboj vršil na izrečno povelje turške vlade. Če je temu res tako, potem se zatirani kristijani v Turčiji pač nimajo nadjati boljše bodočnosti in skrajni čas bi bil, da jim dojde pomoč od velesil. Le to pa, kakor smo že rekli, še vedno odlašajo, če tudi se pred njenimi očmi kristjanske družine koljejo in moré.

Ker torej trpljenju kristjanov na Turškem le ni bilo konca ne kraja, ravnali so se ondašnji Armenci po izreku: „svaka sila do vremena“ po izgledu, ki ga povsod v zgodovini narodov ondi najdemo, kjer je prikupelo trpljenje do vrhunca. Združili so se ti pomilovanja vredni trpini in združeni izvolili so si komite „Dašnak Zutiun“ po imenu, ki ima svoj sedež v Carigradu, ter ga pooblastili, da on v imenu vseh postopa, kakor se mu prav in dobro zdi. Le ta krščanski odbor ali komite sestavlja je spomenico, v katerej je povdarjal trpljenje kristjanov pod turškim jarmom in jo izročil zastopnikom evropskih velesil v Turčiji. V tisti spomenici stavil je „Dašnak Zutiun“ tudi svoje opravičene zahteve velesilam. Dosti imenitna zdi se nam ta spomenica, da jo tu priobčimo našim čitateljem. Glasi se:

„Neprenehoma protestovali smo pred očmi cele Evrope proti turškemu tiranstvu, toda zastoni, kajti vse naše opravičene proteste je Evropa dosledno zavračala. Sultan Abdul Hamid odgovoril nam je, krvavo se maščevaje nad nami. Evropa je to vneboupijoče hudodelstvo videla in — molčala. Ne, da bi bila zadržavala kruto roko rabljevo, je še celo nam prav nespametno svetovala, naj se vdamo osodi. S tem, da so se nam zabranile človeške pravice, nas je Evropa osramotila in naše narodno dostojanstvo smrtno ranila, prizadevajoč si, naše vpitje po pravici zadušiti v naši krvi. Našim z našo srčno krvijo posvečenim zahtevam pridruži se v tem trenutku tudi misel na posvečeno osveti, ki se, temni pošasti enaka, vspenja pred nami.

„Kdor je močnejši, ta dobi“, učila nas je Evropa po svoji ljudomorni brezbriznosti in nam slabim, vseh človeških pravic oropanim siromakom, ne ostaja drugega, kakor zateči se k vadi; ona nam bode pokazala lek, ki bode strl sultanov sramotni jarem, ki nas žuli. Nič več ga ne moremo prenašati. Doba diplomatskih igrac je minula. Prelita kri stotisoč mučnikov naše vere, daje nam pravico do prostosti in zahtevamo jo sedaj! Kljub vsemu, kar se nam je od sovražne strani podtikalo, zahtevali smo in se še poganjamo le za to, kar nam je neobhodno najpotrebneje in to je:

1. Imenuje naj se nadkomisar evropskega rodu in narodnosti za Armenijo in voli naj ga šest velesil.

2. Valije (sultanove namestnike-poglavarje pokrajin), mutesarife (prave posestnike manjših pokrajin) in kajmakame (župane, oziroma namestnike prvima dvema), imenuje naj ta nadkomisar, in sultan naj jih potem potrdi.

3. Iz domačinov sestavijo naj nam evropski častniki domačo vojsko (domobranci), orožnike in redarstvo.

4. Sodništvo naj se preosnuje po evropskem.

5. Popolnoma prostost v verskih, učnih in tiskovnih zadevah.

6. Tri četrtine deželnih dohodkov naj se obrnejo za domače potrebe.

7. Vsi zaostali davki naj se zbrisejo.

8. Pet let bodimo davka prosti, bodočih pet let obrnejo naj se pa davki, ki jih pobira sultanova vlada, za odškodovanje tistih, ki so pri nedavnih homatijah škodo trpeli.

9. Lastnine naše, ktere so se nam po sili iztrgale, naj se nam nemudoma vrnejo.

10. Begunom in izseljencem armenskim dovoli naj se slobodna vrnitev.

11. Splošno pomiloščenje vsih politično obsojenih Armencev.

12. Imenuje naj se začasno komisija sestavljena iz velesil, ki naj si izvoli sedež v kakem večjem mestu na Armenskem, od koder naj čuva nad tem, da se bodo našete točke tudi res spolnoveale.

To so naše zahteve. Nikaka žrtva nam ne bo prevelika, da jih dosežemo, ob enem zavračamo pa tudi od slej na dalje vsako odgovornost od sebe. Vže sedaj iz srca obžalujemo vse tiste, bodisi domačine, bodisi ptujce, ki bodo padli ob splošni vstaji. Obžalujemo jih, toda v očigled tolišnje splošnje tuge žalost pojedinca nima nobenega pomena. Vemo, da nam bode umreti, upor naš pa, ki se je zajedel že v meso in kri našega naroda, bo leto za letom na veliko nevarnost sultanovemu prestolu in sicer tako dolgo, dokler si ne priborimo človeških pravic, dokler bo le še poslednji Armenec živel.

To so krepke besede, kaj ne da, ki določno govore, kaj da hočejo. Želeti je, iz srca želeti, da si jih tudi zastopniki velesil v pravem pomenu v srce zapišejo in z vsemi svojimi močmi vplivajo na Turka, da se Armencem opravičene zahteve takoj spolnijo in prepreči ostudno prelivanje krvi.

Celjske novice.

(Razstava sadja,) ki se je nameravala letos prirediti v Celji, preložila se je radi neugodne letošnje letine na prihodnje leto.

(Celjski peš-polk št. 87) dobil je novega imajitelja v osebi generala Roskovski, katerega ime bode polk posle nosil.

(Nemški poslanec za Celje) je v rokah uradnikov in penzionistov. Ako ti ne volijo, dobi Celje tako za deželni, kakor za državni zbor slovenskega poslanca. To Celjani prav dobro vedó. Zato je pri banketu povodom izvolitve Stallnerja podžupan Julij Rakusch na polna usta in z laskajočimi frazami hvalil uradnike in penzioniste, ki so se v tolikem številu udeležili volitve in pripomogli Nemcem do zmage. Mesto Celje je uradnikom in penzionistom jako naklonjeno, je rekel Rakusch in slednji imajo dosti vzroka, da so mestjanom hvaležni. No, o tej naklonjenosti bi se dala marsikatera povedati. A to moramo tudi mi potrditi, da so posebno penzionisti v dolgih vrstah romali na volišče in tu glasovali za Moric Stallnerja. To bi ne bilo nič čudnega, a pribiti nam je to, da je med temi penzionisti bilo mnogo Slovanov. Izključno sama češka, hrvatska in slovenska imena si slišal. Vsekako značilno in pomenljivo je to, da za Celje odločujejo uradniki in penzionisti, torej ljudje, ki le mimogrede tu prebivajo, zmago Nemcev, in da če bi volili samo stalno tu stanujoči prebivalci, torej jedro prebivalstva, bi zmaga vedno morala biti na naši strani.

(„Narodni Dom“) je že toliko dogotovljen, da so se včeraj zamogli vanj preseliti: „Čitalnica“, narodna denarna zavoda in tudi nekaj strank. V nedeljo se je vršilo cerkveno blagoslovljenje. Oficijelna otvoritvena slavnost pa bode še le prihodnjo spomlad.

(Za Moric Stallnerja) glasovala sta pri deželnozbornski volitvi med drugimi tudi gostilničarja Baier (zum Baierhof) in Rebevšek v Gaborji, v katerih gostilne so Slovenci tu in tam radi zahajali. Bodo li to še v bodoče storili?

(Čudno prikazen) opazovali smo dne 21. septembra t. l. Ta dan je bila volitev poslancev za kmečke občine. Lepo in značajno so se volilni možje držali pri volitvi; po volitvi pa se je opazalo, da so volilci — sami inteligentni možje

— kar trumoma romali k Stigerju in Traunu in v druge nemške prodajalnice in si tu nakupovali svoje potrebščine. Pri volitvi „svoji k svojim“, po volitvi pa „svoji k tujim?“ Ali ni to skrajno obžalovanja vredno in nedopustno početje? Ali hočemo mi vedno ostati podlaga tujčevi peti?

Spodnje-štajerske novice.

(V Skofjivasi pri Celji) bode v nedeljo dne 25. t. m. ob 3. uri popoldne pri gosp. Valentin Koželju p. d. Lončarju pogovor radi občinskih volitev in volilni shod. Ob enem izročijo se krasne diplome častnim občanom škofjevaškim. Vabijo se cenjeni občani in volilci k temu shodu, ker se bode marsikaj pojasnilo in povedalo.

(Načelnik kraj. šol. sveta) za slovensko šolo v Vojniku postal je č. g. župnik And. Vodušek. Ta gospod je velik prijatelj šole in mladine, zato upamo, da bo vse škodljive in neprimerne izrastke na tej šoli odpravil ter skrbel, da se bo slovenski vojniški šoli rezal v Gradci tak kruh kakor nemški.

(V Vojniku) godijo se lepe reči. Ondotni oskrbnik hiralnice K. Golubkovič pozabil je, da je deželni uradnik in oskrbnik zavoda za kate-rega plačujemo Slovenci in da je tega poslopja le oskrbnik in ne lastnik. Po izvolitvi nemškutarskega kandidata Moric Stallnerja, razsvetlil je ta oskrbnik K. Golubkovič celo velikansko poslopje na deželne stroške. Zoper taka dejanja moramo ugovarjati do skrajnosti. Prvič tak javni zavod ni tukaj radi demonstracije in drugič hiralnica se ima najmanj za kaj zahvaliti Moric Stallnerju. Če pa je Moric Stallner osebno naklonjen K. Golubkoviču, pa javnosti čisto nič ne briga. A ta lepi gospod se ni zadovoljil samo s tem, da je razsvetlil hiralnico. Dati je hotel še na drug način duška svoji presenečenosti po ugodni izvolitvi M. Stallnerja. Misli si je, če Slovencev že ne morem kar tako pobiti, pa vsaj koga lahko pustim preteptati. In res, vzel je nekega kurjača hiralnice, potem jednega strežaja zavoda in pa nekega hiralca. Vse te peljal je v gostilno v Vojnik in jih ondi zadrževal do 11. ure po noči, dokler se mu ni posrečilo dobiti v pest Josip Vrečko-ta, katerega je pustil po svojih treh junakih namlatiti. — Prašamo toraj prav resno: Jeli res korupcija deželne uprave tako daleč, da bode pustila vse to v miru in ji bode prav, kaj delajo nje uradniki z deželnim denarjem, katerega plačujemo tudi mi Slovenci? Sme li deželni uradnik rabiti služabnike in bolnike zavoda za taka dejanja, kakor je gori omenjeni slučaj? Kaj poreče na to deželni odbor.

(Dirka v Žalci) preložila se je zaradi slabega vremena na nedeljo 4. oktobra 1896 ob 3. uri popoldne. I. Pričetna dirka; darila dunajskega dirkarskega društva 200 kron. Za 3 do 5 letne kobile in žrebce III. štirskega konje-rejskega okoliša (Savinjsko plemo). Posestnik dokazati mora, da je njegov konj istinito savinjskega plemena. Daljava 2000 metrov. 80 kron prvemu, 60 kron drugemu, 40 kron tretjemu, 20 kron četrtemu. Vloga 4 krone, z zgubo vloge. Da se dirka vrši, treba je najmanj pet oglasil. II. Društvena dirka; 200 kron, darila od dunajskega dirkarskega društva. Za vse konje, neomejene starosti, kateri imajo značaj konj savinjskega plemena. Daljava 2000 metrov. 80 kron prvemu, 60 kron drugemu, 40 kron tretjemu, 20 kron četrtemu. Vloga 4 krone, z zgubo vloge. Da se dirka vrši, treba je najmanj pet oglasil. Pri dirki veljajo pravila dunajskega dirkarskega društva. Oglasila k dirki sprejema najkasneje do 26. sept. 1896 ob 6. uri zvečer g. Fr. Roblek in Josip Širca v Žalci in so ta le takrat veljavna, ako se ob enem tudi vloga plača. Posestniki morajo pri oglasilu konje natančno popisati in nje v zmislu dirkarskih pravil na dan dirke ob 10. uri predpoldne predstaviti komisiji v Žalci. Ob enem se bode tam vršilo žrebanje in razdelitev trakov. Na dirkališči igrala bode šmarska godba. Odbor žalskega dirkarskega društva.

(Krajni šolski svet pri Novicerkvi) izvolil je v svoji seji dne 27. septembra t. l. v tretje za načelnika vrlega posestnika Vinko Cehner in za njegovega namestnika pa posestnika M.

Dokler. Oba sta za povzdigo ljudske šole jako uneta in vrla narodnjaka.

(Trška občina Rečica) imenovala je preč. o. Viktorja Jerančiča, gvardijana in župnika v Nazarjih za svojega častnega občana. Vrli gospod živi in deluje že 25 let mirno ter blagodejno v prid občanov, zato je odlikovanje vso okolico vzradostilo. Občina šteje tri žive častne občane — duhovnike: jugoslovanskega mecena biskupa Strossmayerja; preč. gosp. knezošk. tajnika Jos. Majcena ter o. Viktorja.

(Nove klopi) umetno izrezbane, dobi samostanska cerkev v Nazarjih.

(Župna cerkev na Rečici) bode tekom oktobra meseca preslikana po našem vrlem akademiku g. J. Gosarju. Krasno delo hvali umetnika.

(Otvoritev „Mozirske koče“.) „Savinjska podružnica Slov. plan. društva“ je postavila na Golčki planini novo planinsko kočo, imenovano „Mozirska koča“, ki se bode ponedeljek, dne 5. oktobra t. l. slovesno otvorila. Ob 7. uri zjutraj je odhod iz Mozirja, ob 11. uri dopoldne blagoslovljenje in otvoritev koče. „Savinjska podružnica“ vabi najljudnejše svoje p. n. člane in prijatelje planin k tej slovesnosti.

(Pri volitvah okrajnega zastopa gornjegrajskega) iz skupine veleposestnikov dne 28. septembra t. l. so bili izvoljeni sledeči: Ivan Glojč v Šmartnem, Alojz Goričar v Mozirji, Krajnc Jože, Mikuž Jože, Šarb Franc in Špende Franc v Gornjemgradu, Rodošek Anton, župnik v Šmartnem, Matjaž Anton v Noviščah, Matjaž Jurij v Steingruben, Zidarn Martin v Šmartnem. Dobili so po 9 in 10 glasov, nasprotniki (Savinjčani) po 1—3 glase. Vseh volilcev je bilo 12.

(Strela udarila.) Dne 25. septembra t. l. je strela v Gorenjah udarila v neki hlev, ki je pogorel. Tudi toča je ta dan zopet močno pobila.

(„Bralno društvo v Studenicah“) priredilo je v nedeljo 13. septembra t. l. izlet na Ptujsko goro ter je s tem priredilo v gostilni gospe Jagodičeve majhno narodno veselico. Okoli 4. ure popoldne pomikala se je po okrajni cesti proti „Gori“ dolga vrsta vozov, na katerih se je pripeljalo nad 40 udov „Bralnega društva v Studenicah“. Ko so pri zastavami okinčani gostilni Jagodičevi izstopili, podali so se v trg, ogledali si krasno romarsko cerkev ter se divili nad krasnim razgledom, ki se odpira očem raz prijaznega griča čez veliki del slovenske zemlje. Od tod vrnili so se izletniki v Jagodičevo gostilno, kjer so se jim pridružili tudi nekateri vrli „Gorčani“, med njimi častita duhovščina, cenjeno učiteljstvo, nekoliko kmetov-narodnjakov, nekoliko pozneje pa velec. g. prof. Turkuš iz Gradca. — Ni nas toraj bilo veliko (nekoliko nad 50) — pa bili smo boljše volje. Pogrešali sicer nismo nikogar — vendar se nam je nekoliko čudno zdelo, da se nam ni pridružilo majšberško „Bralno društvo“. Tako se toraj držite Majšberžani gesla „svoji k svojim“, tako spoštujete svoje sosedno bratsko društvo, ki ima isti namen kakor vaše!! Le tako naprej, le bodite sami záse, varujte se sosednih narodnih društev, obdajte se s kitajskim zidom ter hvalite Boga, da ste že naravno tako osamljeni — in prišli bodele daleč!! Toda pustimo Majšberžane za pečjo, katere so se že 13. septembra tako oklenili ter pojdemo v veselo družbo v Jagodičevi gostilni! Da veselo je bilo tukaj! Govorniki govorili so navdušene govore, pevci prepevali so krasne slovenske pesni; vse je bilo navdušeno. Napivalo se je presvitlemu cesarju, mili slovenski domovini, častiti duhovščini, narodnemu učiteljstvu, vrlim pevkam in pevcem, spretnemu in večjemu pevodji, slovenskim kmetom in sploh vsem navzočim gostom. Pevci prepevali pa so krasne skladbe od Vilharja, Volariča, dr. Ipavica, Gerbiča in Hubada tako izvrstno, da smejo res ponosni biti. Kdo bi si mislil, da ima „Bralno društvo v Studenicah“ tako izvrstne pevske moči v svoji sredini. Zlasti so ugajale narodne pesni in ženska zbora „Slovenskim mladenkam“ in „Rožica“, katero so pele vrle gdč. Ana in Romana Ozana, gdč. Raner in gdč. Majhen. Čast vrlim pevkam! Lahko umevno je toraj, da nam je ob takem splošnem veselju le prehitro minul čas, in da nam je le prerano prišla ura, ko se nam je bilo treba podati zopet proti domu!

(Od Malenedelje.) Silna bolezen, črevni tifus, razsaja pri nas in pobira najboljše može. Umrli so zapored trije korenjaki Fran Marinič iz Radislavec, Fran Slana iz Bratislavec in pa Ivan Zmazek. Kar pa je najhuje, je to, da so vsem žene ravno na porodu. Bog se usmili ubogih nesrečnih družin.

(Od Malenedelje.) Pri nas zasadilo se je že več vinogradov z amer. trtami. Prosili smo za odpis dače, kar bi se nam tudi po postavi opisati moralo; toda kdor je imel zelje v novih nasadih, se to ni zgodilo, pač pa se je naš nemški evidenčni uradni vodja jezil, da mora hoditi po taci vinogradih pregledovat, kjer ne najde povoda za odpis dače. Gg. poslanci naj to reč blagovolijo vzeti v roke, kakor tudi bržkorskega „rihtarja“, kateri to postopanje evidenč. uradnika zagovarja, rekoč, da so Nemci grozno pravični proti Slovincem.

(Iz Ljutomer.) Deželnozborske volitve so končane in izid teh je vsem znan. Vendar je potrebno, da se marsikaj razjasni, posebno od volitve v Ljutomeru in sicer za občine, trge in mesta. Volitev poslanca za kmetijske občine dr. Fr. Rosina je bila enoglasna. Dobil je namreč vseh 111 glasov. Izostala sta dva volilna moža iz Ljutomerskega okraja in jeden volilni mož iz ormoškega okraja. Braččijanci niso prišli na volišče, bilo jih je tokrat samo 6 v Ljutomeru, 6 jih je pa ostalo doma, ampak skrivali so se v nemčurski gostilni Stermanovi, ter tu in tam poslali kacega vohuna na volišče, ki pa je vsakokrat le slišal, da vsi volijo dr. Rosina. Veseli nas, da je letos pri tej volitvi Gornje Radgona pokazala tem ljudem vendar enkrat hrbet in rešila svojo čast. Od 37 volilnih mož tega okraja volilo je našega kandidata 25 mož. Le tako naprej, in Bračko boče kmalu sam obsedel. — Po volitvi bila je kratka pa dobra zabava v gostilni g. Vaupotiča, kjer se je še marsikatera pametna izprožila. Od onih šest Braččijancev pa pravi historija, da so nekaj časa pili kislino vino Stermanovo, potem si ogledali do dobrega svojega prijatelja Mauritscha, ter jo popoldne popihali domu. V Ljutomer ne pridejo več ob taki priliki, to vemo in mi jih bomo lahko pogrešali. V sredo pa je bila volitev poslanca za mesta in trge. Tudi s to volitvijo smo Ljutomeržani zadovoljni, čeravno bi bila še lahko veliko impozantnejša. Mauritsch je agitiral že cele tedne, zadnji čas še spati ni mogel od same razburjenosti, na dan volitve je sam vlačil svoje junake na volišče, druge ki so se mu zdeli sumljivi, zopet odganjal in vendar smo imeli mi večino. Kočevar je dobil 50 glasov slovenskih — Kokošinegg le 40 nemčurskih. Nekateri junake svet vendarle more izvedeti, ki so na komando Francelja volili Kokoschinegga. To so: Krčmar Sterman, pek Novak, — ki niti nemški nezna — Dubois, knjigovec, Schmautz, sedlar, Pragor, pek, Zemljčič, trgovec. Ta imena si bomo zapomnili. — Sirote! mislite, da je zdaj že rešena nemška stvar! Mi ga vam privoščimo vašega Kokošinega. Kako ga sami čitate, ste pokazali, ko je priredil v Ljutomeru svoj volilni shod — 10, reci deset vas je prišlo tega čvekača poslušat in med temi še 3 niso bili volilci. Vredni ste takih shodov, in on drugega ne zasluži.

(Drugo cerkveno zborovanje = Synoda) za škofijo lavantinsko v Mariboru, pričelo se je v sredo 30. septembra t. l. Zborovanja udeležuje se mil. knez in škof, 20 dekanov in 145 duhovnikov.

(Mudi se jim) ponemčevanje spodnještajerskih mest in trgov. Našim ponemčevalcem v Gradci niso zadostovale nemško-slovenske šole (v višjih razredih skoro čisto nemške), pod vodstvom nemčevalnih in nemško mislečih nadučiteljev; ne, vse to jim ni zadostovalo. Vrh te ponemčevalnice treba je bilo čisto nemških šol. Ker jih „Schulverein“ ni mogel sam ustanoviti, vzela je to dežela v roke. In res lepe vspehe imajo ti ponemčevalci tudi letos že, letos, ko se jim posebno mudi. Dovolila se je v Ormoži poleg nemško-slovenske šole, kjer je 4. razred že od nekdanj čisto nemški, še čisto nemška šola; nemška šola v Konjicah se je razširila na 3 razrede, nemška šola v Vojniku na 2 razreda, in v Brežicah — kako se jim mudi — že iščejo nadučiteljico na novo nemško šolo. Vzeli pa na

to šolo ne bodo nemškega nadučitelja od slovensko-nemške četverorazrednice, kakor ga niso drugod (Vojnik, Vitanje, Konjice), ampak iskali bodo finejšega Nemca. Ako bi imel lastnosti, kakor šolski voditelj v Laškem trgu, — ki si zna kot voditelj slovensko-nemške in čisto nemške šole — privabiti posebno veliko otrok v slednjo šolo, potem bi morda našel pri nemški gospodi še tako milost, da bi se mu vodstvo obeh šol izročilo. — V Ljutomeru se jim je tudi zelo mudilo. Ze na spomlad so hoteli 2. razred imeti na nemški šoli; „Schulverein“ je že kupil klopi. Toda ondi so nemškutarji naleteli na čvrst upor pri okrajnem šolskem svetu, kjer sedé može, može korenjaki in poštenjaki, Slovenci!

Druge slovenske novice.

(Državnozborna dopolnilna volitev.) Pri dopolnilni volitvi za državni zbor v okrajih Ljubljanska okolica Vrhnika-Litija-Ribnica-Velike Lašče in Zatičina je izvoljen katoliške stranke kandidat dr. Šusteršič s 161 glasovi. Kandidat krščanskih socialstov dr. Vinko Gregorič je dobil 102 glasa. Narodne stranke kandidat Josip Lenarčič je pa še pred volitvijo umaknil svojo kandidaturu. Agitacija za katoliškega in za krščansko-socialnega kandidata je bila jako huda.

(Dopolnilna deželnozborska volitev.) Za izpraznjeni deželnozborski mandat pokojnega kanonika g. K. Kluna je nova volitev razpisana v kočevskem, ribniškem in velikolaškem okraju na dan 29. oktobra t. l. Do sedej še nobena stranka ni postavila kandidata. Po došli poročilih iz Ljubljane, se ondu govori, da najbrž narodna stranka kandiduje za ta okraj državnega poslanca svetnika Višnikarja, ki je že zastopal ta okraj. V katoliški stranki so pa nekateri za g. dr. Šusteršiča, ki je bil propal pri občnih deželnozborskih volitvah v Kranju in Škofjiloki. Krščanski socialisti pa morda poskusijo zopet z dr. Vinkom Gregoričem, ki pri občnih deželnozborskih volitvah ni hotel prevzeti nobenega mandata, ker se je bil nekaj sprl z drugimi prištaši katoliške stranke. Seveda so to šele ugibanja, ker bode vsaka stranka vprašala gotovo poprej še zaupne može, predno postavi kacega kandidata.

(Zasledovani cigani.) Ljubljansko deželno sodišče išče dvanajst ciganov, ki se vsi pišejo Hudorovič. Ti cigani so pobrali 14 konj in naredili nad 2000 gld. škode. Pred njimi ni nobeden bil varen. Nekateri člani te ciganske skupine so že zaprti pri ljubljanskem deželnem sodišču. Dva izmed iskanih ciganov sta letos prišla iz ječe.

(Tatvina.) Minuli teden po noči od srede na četrtek so vlomili tatovi v prodajalnico Janca Travnca na Glincah pri Ljubljani in odnesli za kacij 500 gld. denarja. Čudno je, da noben pes ni lajal, dasi jih ima Traven tri. Zato se sodi, da so bili tatovi domačini, katere so psi poznali.

(Surova mati.) Barbara Jerman, posestnica v Preserjih, je bila letošnjo pomlad zaprla svojo 21letno hčer Franico v vlažno klet Blazno dekle je ležalo na golih tleh, ker jej mati niti proste slame ni dala v ječo. Hči so sedaj dali v blaznico, proti materi se je pa začela sodniška preiskava.

(Ogenj.) V Utiku pri Vodica je štiriletni sin posestnika Zormana zažgal igrajoč se z žveplenkami skedenj svojega očeta. Zgorel je skedenj in zraven stoječa šupa z mnogimi pridelki. Škode je nad 500 goldinarjev.

(Uboj.) Dne 29. septembra t. l. sta na Hujah pri Kranju brata France in Janez Jezeršek pretepla Fr. Zupana, da je čez dva dni umrl.

(Dalmatinski namestnik na Bledu.) Dalmatinski namestnik feldcajgmajster Emil pl. David je prišel s svojo rodbino na Bled in misli dalje časa ondu ostati.

(Otvorjenje nove šole v Trziču.) Dne 22. septembra t. l. je v Trziču se začela šola v novem poslopju. K otvorjenju novega poslopja je bil prišel iz Kranja g. deželni glavar. Po maši je župnik blagoslovil poslopje in imel primeren slovenski govor. Okrajni glavar je pa potem s samo nemškim govorom šolo otvoril, kakor bi bil Trzič kje na Solnograškem. Šola ima samo

nemški napis. Vsa slavnost je kazala, da nemškutarije v Tržiču še ne bode hitro konec.

(V Radečah pri Zidanemmostu) nahaja se pri okrožnem sodišču v preiskovalnem zaporu 16letni gluhonemi deček, radi hudodelstva tatvine na škodo Jožefa Kisovca iz Smarčne. Ta deček je majhne slabotne postave, ima plave lase in svetlo-modre oči. Obleden je bil v temno suknjene hlače, sivkasto a že zamazano suknjo in belo srajco z višnjevim progami, obutala nima. V culji je nosil saboj še eno suknjo temne barve, eno ruto, en prazen mošnjiček, zrcalo, klešče, škarje in en listek z napisom: „Spomin sv. misijona na Vidmu“ — 1895. — Kdor kaj o dečku vé, naznani naj gori imenovani sodnji v Radečah.

(Imenovanje.) Nadsodišče za Štajersko, Kranjsko in Koroško imenovalo je gosp. Ivana Rotha, c. kr. kancelistom v Velikih Laščah. Napominani gospod je dobro znan štajerskim narodnim krogom, posebno šmarskega okraja, kateri mu vsi želijo vse najboljše na novem službenem mestu.

(Šolske zadeve v krškem okraju.) Enorazredni šoli na Bučki in pri Sv. Križu pri Kostanjevici se letos razširite na dvorazrednici. Za drugo učiteljsko moč pride na Bučko potrjena učiteljska pripravnica, gospica M. Cirar, k Sv. Križu pa učiteljica gospica Ar. Prhavec. — Na meščansko šolo v Krškem pride kot četrti učitelj g. J. Krajnik, nadučitelj v Podmelcu pri Tolminu. G. A. Lunaček, nadučitelj na Trebelnem, pride k Sv. Rupertu. V Trebelno je pa premeščen g. Janko Leban, nadučitelj v Begunjah pri Cerknici, znani mladinski pisatelj slovenski. Učiteljska kandidatinja gospica A. Franke je dobila učiteljsko službo v Vel. Dolini, potrjeni uč. pripravnik g. Fr. Mlakar pa pride v Št. Rupert.

(Uradniške premembe na Dolenjskem.) Komisar gosp. Stef. Lapajne v Črnomlju je premeščen v Kranj, g. pl. Schivitzhofen iz Krškega v Črnomelj, praktikant g. Grum iz Kranja v Črnomelj. — Slednji ne zna slovenski.

(Izseljevanje v Brazilijo.) Iz Cirknice se zopet pripravlja kacic 200 oseb v Brazilijo. Po našem mnenju bi ljudje pač bolje storili, da ostanejo doma. Javna varnost v Braziliji je še jako majhna, kar so nedavno okušali tamošnji Italijani. Brazilijanski veleposestniki vabijo pač delavce iz Evrope, a ostalo prebivalstvo je pa tujcem sovražno.

(Nesreča v zverinjaku.) Dne 21. septembra t. l. je zlezal v graščinski zverinjak v Planini dninar Matevž Malec in hotel je posnažiti jelenom jasli. Neki star jelen ga opazi in ga kar natakne na rogove. Jelen ga na rogovkah nese k neki bukvi in ondu ž njim ob deblo drgne. Potem ga jelen valja po tleh in po neki luži. Malec je klical na pomaganje, a bolje če je klical, bolje ga je razdraženi jelen zdeloval. Še le ko je nezavesten umolknil, ga je jelen pustil. Malca so potem našli v zverinjaku grozno zdelanega. Obleka mu je bila vsa strgana in bil je ves zamazan. Jelen mu je bil strl jedno rebro in lice mu predr. Zdravniki dvomijo, da bi ozdravil. Jeleni se ta mesec plemene in so grozno srboriti. Ob takem času je jelen vselej človeku nevaren.

(Učiteljska spomenika.) Dne 24. septembra t. l. so postavili spomenik učiteljema Jakobu Ingliču in Ivanu Plešku v Idriji. Če tudi je bil ta dan hud nalive, vendar se je zbralo v cerkvi sv. Križa 32 učiteljev in učiteljic z okrajnim nadzornikom na čelu, in mnogo odličnih Idričanov. Po končani sv. maši, so šli učitelji na pokopališče, kjer je gospod nadučitelj Benedek v lepem govoru opisal življenje in delovanje pokojnikov. Po skupnem obedu so učitelji še enkrat ogledali spomenika in potem se pa razšli.

(Narodna enakopravnost.) Sedanji pravosodni minister grof Gleispach očitno deluje na to, da onemogoči na Štajerskem in Koroškem izvrševanje narodne enakopravnosti pri sodiščih. Sedaj je imenoval za svetovalca pri celovškem deželnem sodišču dr. Schoberlechnerja, ki ne razume slovenščine. Pred tem je bil na tem mestu Strauss, ki je znal slovenski. Sedaj so pri celovškem deželnem sodišču le trije sodniki, ki znajo slovenski. Pa še od teh treh dva slovenščino le za silo lomita.

(Kmetijsko kemično poskuševališče v Ljubljani) je poljedelsko ministerstvo dovolilo osnovati in naročilo načelniku kemičnega poskuševališča v Celovcu naj izvrši potrebne priprave.

(Obsojen kandidat.) Slovenski kandidat za celovski okraj Matija Štih je dne 30. septembra t. l. govoril na shodu na Trati pri Glinjah. V svojem govoru je trdil, da je sedanjí gozdni zakon škodljiv kmetu, da se je po nepotrebnem gradila nova humberska cesta, ki je jako mnogo stala, in da so sedanje šole na Koroškem slabše, kakor so šole v Afriki, ker se v njih ne poučuje v materinšini in niso zasnovane na verski podlagi. Zaradi tega govora ga je obsodilo celovsko okrajno glavarstvo na podlagi znane ces. naredbe z dne 20. aprila 1854. na 50 gld. globe. Obsojenec se je seveda pritožil na deželno vlado.

(Koroške volitve.) V mestih in veleposestvu so zmagali narodni Nemci. V veleposestvu se konservativna stranka letos volitve ni udeležila, ker ni bilo nobenega upanja, da bi zmagali.

(Preziranje slovenščine pri državnih železnicah.) Železniško ministerstvo je razpisalo službo inženirja v kurilnici v Divači in službo kontrolorja pri ravnateljstvu v Trstu. Oba ta dva uradnika bi imela posla na progah Divača-Trst in Herpelje-Pulj-Rovinj, tedaj v čisto slovanskih krajih. Vzlic temu se pa ne zahteva znanje slovenščine. Grof Badeni skuša Jugoslovane pridobiti za našo večino, železniški minister Guttenberg pa slovenščino povse prezira.

(Tepen Slovenec.) V Gorici so predzadnjo nedeljo zvečer Italijani pretepli nekega Slovenca, ki ni hotel klicati „Viva Goricia italiana!“ (Živela italijanska Gorica!) Mestni stražnik je to videl in je Slovence dejal: „Pa kriči, da te puste!“ Slovenec je bil tako tepen, da je moral v bolnico.

(Novi reški guverner.) Madjarski listi poročajo, da pride za guvernerja na Reko dose-danji veliki župan mašonskega komiteta grof Palfy-Daun. Novi guverner bode pospeševal na Reki madjarizacijo, kakor jo je prednik njegov.

Druge avstrijske novice.

(Razpust državnega zbora.) Sedanjemu državnemu zboru se bliža doba njegovega konca. Grof Badeni bi rad uredil s sedanjim državnim zborom še nekatere stvari. Navadno se poslanci proti koncu postavodajne dobe kažejo bolj odločne in opozicijske, da se pri volitvah lažje sklicujejo, kako so branili koristi svojih volilcev. Posebno levičarji prete vladí z opozicijo, ako se na njih želje ne bode ozirala. Levici je tudi potrebno, da vse stori, da se volilcem prikupi. Povsod je močno ob zaupanju. Grof Badeni pa ne misli levičarjem pustiti veselja, da bi nekaj časa delali opozicijo in si tako utrdili stališče. Dobil je od cesarja dovoljenje, da takoj razpusti državni zbor, ko bi mu kake ovire delal. Posebno pri drž. proračunu ne misli vlada dopustiti dolgih debat. Če bode videla, da poslanci hočejo proračunske razprave izkoristiti v to, da se prikupijo pri volitvah, in se razprava zavlačuje, bode se kar zbornica razpustila.

(Civilnopravni red.) Uvedenje novega civilnega reda je zadelo na velike težave in ni misliti, da bi mogel stopiti v veljavo z 1. dnem januarja prihodnjega leta. Ministerstvo misli izposlovati od državnega zbora dovoljenje, da civilnopravni red uvede še le 1900. leta. Vlada bode potem gledala, da polagoma nastavi pri sodiščih sposobnih močij. Mnogi starši sodniki bodo ta čas že šli v pokoj.

(Spremembe na višjih uradniških mestih.) Vojni poveljnik in načelnik bosenske deželne vlade baron Appel pojde v pokoj. Njegov naslednik bode sedanjí dalmatinski namestnik feldcarmajster David. Za namestnika v Dalmacijo baje pride general Pinter.

(Otvorjenje železnih Vrat) Dne 26. septembra t. l. se je otvoril novi kanal pri Železnih Vratih. Pri Železnih Vratih je dosedaj zaradi velikih skal bila vožnja po Donavi jako nevarna, večje ladije sploh niso mogle tu voziti. Zato je pa ogerska vlada sklenila zgraditi za ladije nov poseben kanal. Delo je bilo velikansko. Ta kanal

bode jako pozvignil trgovino po Donavi. K otvoritvi so prišli avstrijski cesar, rumunski in srbski kralj, 12 avstroogerskih in 5 vnanjih ministrov, mnogo poslancev in blizo 3000 drugih gostov. V Oršovi, kjer se je ta slavnost vršila, za tuje goste ni bilo niti dovolj prostora. Mesto je bilo okrašeno z avstrijskimi, ogerskimi, srbskimi in rumunskimi zastavami. Avstrijski cesar se je iz Oršove podal v Bukarešt. Temu, da je avstrijski vladar obiskal rumunsko prestolnico, pripisuje se političen pomen.

(Zakon o domovinstvu.) Zbornica poslancev se bode v jednih prvih sej bavila z domovinskim zakonom. Misli se, da se predloga izroči zopet odseku, kjer bode obležala. Zanj ne bode mogoče dobiti večine.

(Vojni minister) baron Krieghammer misli odstopiti. Sporazumeti se ne more z načelnikom velikega generalnega štaba baronom Bechan. Njegov naslednik bode sedanjí deželnoobrambeni minister grof Welsersheimb.

(Predsednik južni železnici) namesto umrlega kneza Hohenlohe bode brat ministra uanjih stvari grof Adam Goluchowski. Predsedništvo južne železnice je dobra plačana sinekura, namenjena za visoke plemenitaše.

(Deželnozborske volitve na Dolenje Avstrijskem) so tudi že razpisane. Kmetске občine volijo dne 27. oktobra, mesta dne 4. novembra in veleposestvo dne 9. novembra t. l. Te volitve so zaradi tega pomenljive, ker se prvi pot v kmet-skih občinah volijo neposredno poslanci. Volilni okraj je vsaka občina, ki ima vsaj 250 prebivalcev. Če se bode pokazalo, da ni prevelikih ovir, bodo se tudi v drugih kronovinah uvele neposredne volitve. Na Dolenjem Avstrijskem je volilna agitacija jako živa. Posebno so delavni krščanski socialisti. Izrinili bodo po mestih in v kmet-skih občinah skoro popolnoma liberalce. Več liberalcev je pa prestopilo k krščanski socialni stranki, da le rešijo svoje mandate. Na Dunaju bodo Čehi postavili tudi svoje kandidate, ki pa ne bodo dobili dosti glasov. Večina dunaj-skih Čehov tako običajno voli s krščanskimi socialisti.

(Liberalna stranka) se bliža popolnoma svojemu propadu. Njeni pristaši jo drug za drugim zapuščajo, samo da rešijo svoje mandate. Seveda vsem se namen ne bode posrečil. Propadli bodo, če tudi se prelevijo v narodne Nemce. Židovski listi že vzdihujejo, da bodo razen židov kmalu vsi ostavili liberalno zastavo.

(Krščanska socialna stranka na Češkem.) V Pragi je bil dne 27. septembra shod katoliških delavcev, ki je sklenil vsprejem krščansko-socialni program in pri bodočih volitvah za državni zbor postaviti svoje kandidate za peto kurijo.

(Deželnozborske volitve na Moravskem) so razpisane. Kmetске občine bodo volile dne 26. oktobra, mesta dne 30. oktobra in veleposestvo pa dne 4. novembra t. l. Za kmetске občine in za mesta sta sklenila nemškoliberalna in nemškonarodna stranka kompromis, da tako preprečita, da Čehi ne pridobe kacega mandata.

(Češka šola v Brnu.) Nič ni pomagalo, da so z nemškimi in češkimi lepaki Nemci v Brnu vabili češke stariše, naj pošiljajo svoje otroke v nemško šolo. Nad 200 otrok se je letos vpisalo več v češke šole, kakor lani.

(Praška slikarska akademija) se je podržavila. Na njej se bode v bodoče poučevalo v obeh deželnih jezikih.

(Katoliška stranka v Galiciji.) V Galiciji deluje se sedaj na to, da se osnuje posebna katoliška stranka. Ta stranka se bo v prvi vrsti za to potegovala, da se v Galiciji vpelje verska šola. Poljski narodni stranki osnova katoliške stranke nič prav ne ugaja. Vsaj jej že kmet-ska stranka dela dovolj preglavice.

(Madjarska tisočletnica na Hrvaškem.) V Zemunu so nedavno odkrili spomenik tisočletnice ogerske države. Temu dogodku pripisujejo veliko važnost madjarski listi. S tem se je nekako priznalo, da je Hrvaška ogerska pokrajina. Vsaj Madjari to slavnost tako tolmačijo. Slavnostni govor je govoril minister za Hrvatsko baron Josipović. V svojem govoru je vedno omenjal le skupno domovino, kakor bi Hrvaška že res bila del Ogerske. To je gotovo storil po

dogovoru z drugimi ministri. Hotel je menda poskusiti, če so se Hrvatje že sprijaznili z velikomadžarsko idejo. Madžari so lahko zadovoljni s tem poskusom, kajti od vladne strani na Hrvaskem ni nikdo ugovarjal. Čut za narodno samostojnost je menda pri vladni stranki popolnoma zamrl.

(Sežiganje ogerske zastave.) Sežiganja ogerske zastave v Zagrebu se je lani udeležil tudi častniški namestnik Papratović. Vojaško častno sodišče je te dni sklenilo, da ni vreden svojega vojaškega dostojanstva in je je torej moral odložiti. To sodbo mora še vojni minister potrditi.

(Madjarska razstava) ni bila kdo ve kako lepa, pa še to, kar se je v njej pokazalo za ogersko blago, ni bilo vse narejeno na Ogerskem. Prišli so na to, da je več ogerskih trdk naročilo stvari, katere so mislile razstaviti na Dunaju, nekatere pa celo iz inozemstva. Doma so na to blago pritiskali samo svojo varstveno znamko. Za Madjare je to razkritje bilo jako nepovoljno, ker se po pravilih vsi taki izdelki morajo izključiti od razstave. Seveda, ko bi še slovanskih izdelkov ne bilo na razstavi, bi ne imeli skoro ničesa pokazati, kar bi bilo zares narejeno na Ogerskem.

Ogled po širnem svetu.

(Zgodovinski prestol.) Prebivalci rudniškega okraja v Srbiji so kralju Aleksandru podarili prestol narejen iz hrasta v Tahovi, pod katerim je 1815. leta Milan Obrenović proglasil vojno za osvobojenje proti Turkom.

(Srbija) je v Rusiji naročila 120.000 repetirk in za vsako te pušk 10.000 patron. Puške morajo biti dodelane do bodoče pomladi. Srbija menda nekoliko računa s tem, da utegne na Balkanu priti do kacic zmešnjav in se oborožuje.

(Ruski car v Angliji.) Car Nikolaj II. je sedaj gost angleške kraljice v Balmoralu v Angliji. Vsprejel je že tudi angleškega ministerskega predsednika. Angleži si prizadevajo, da pridobijo carja za kako skupno postopanje proti Turčiji. Sultan turški se že tega jako boji. Dosedaj se je zanašal, da ga bode Rusija branila na vse strani za vsako ceno. Če se doseže popolno sporazumljenje med Rusijo in Anglijo, se ne ve, a nekoliko se pa utegneta zblížiti, kajti ruski vladni listi, ki so še nedavno jako ostro pisali proti Angliji, so nakrat svojo pisavo močno zasukali. Sedaj že pišejo precej prijazno o Angležih.

(Dogodki v Carigradu.) V turški prestolnici sedaj vlada potrlost in negotovost. Celo mohamedanci že odpošiljajo iz Carigrada svoje družine, boječ se, da pride do kakega hudega klanja in ropanja. Zadnje dni zaprli so več veljavnih Turkov, mej drugim tudi 20 častnikov, ker so razširjali neki oklic proti sultanu. Gotovo jih na tihem spravijo s sveta.

(Dogodki v Armeniji in Makedoniji.) Mohamedanci so začeli pobijati in klati Armence v Aziji. Mesto Egon in več drugih krajev so požgali in oropali. Več sto Armencev je že pobitih. Mej prebivalstvom vlada velik strah. Malo bolje, kakor v Armeniji je pa v Makedoniji. Vojski, katere so poslali v Makedonijo, da zasledujejo vstaše, sedaj po vaseh ropajo in pobijajo. Odpeljali so posebno mnogo živine. To so vojaki prisiljeni delati; ker vojna uprava jim jako slabo skrbi za hrano. Poleg tega pa v Albanijo prihajajo zopet Albanci, katere so Turki oborožili, da bi njim pomagali zasledovati vstaše. Roparski Albanci pa seveda to priložnost porabljajo v svoje namene.

(Sultan Murad.) Angleški veleposlanik je dolgo časa poizvedoval, kje sta bivši sultan Murad in sedanjšega sultana brat Režad efendi. Kakor je znano, bila je neka zarota Murata odstavila s pretvezo, da je blazen in Režad bi pa imel biti naslednik za sedanjim sultanom. Angleški veleposlanik pa po teh dveh možeh ni poizvedoval iz človekoljubja, temveč je imel vse drugačne namene. Angleška vlada je izvedela, da je sedanji sultan sam pouzročil klanje kristijanov v Carigradu. Poleg tega se pa Abdul Hamid sploh na angleške želje nič več ne ozira. Anglijo dolži, da je bila predlanskim in vlni podpirala vstajo v Armeniji. Anglija bi rada imela drugega sultana, na katerega bi imela več

upliva. Angleški veleposlanik torej skuša napraviti kako zaroto proti sultanu in Murata ali pa Režada spraviti na turški prestol in zato je poizvedoval, kje sta, če še živita. Izvedel je, da je Murat zaprt v neki podzemeljski ječi v sultanovi palači. Režad pa v neki drugi palači in da imajo stražniki in strežaji strogo povelje, da ne smejo z njimi govoriti.

(Razdelitev Poznanjske.) Da bi ponemčili Poznance, sedaj premišlujejo pruski vladni krogi, da bi to pokrajino razdelili mej razne pruske pokrajine. Tako bi mej poznanjskimi Poljaki ne bilo več takih zvez. Da bi se pa ponemčevanje hitreje vršilo, se pa še v kakem poljskem kraju osnuje nemško vseučilišče.

(Vstaja na Kreti.) Poveljnik na Kreti general Weyler je sklenil z najstrožjimi naredbami postopati proti Kubanu. On je zaukazal, da se imajo vse rodbine, ki imajo sorodnike pri vstajah, preseliti v druge pokrajine, ljudje s posamično ležečih kmetij se morajo preseliti v vasi. Potem se bode s slednjim, ki se ne more izkazati, kdo je in po kakšnem oprasku je prišel v kak kraj, postopali kakor s sovražnikom.

Dopisi.

Iz Teharjev. Minulo je nekaj tednov, odkar nas je zapustil č. g. kaplan Martin Medved, da se poda na svoje novo mesto v Slov. Bistrico.

Kaj bom našteval zasluge, koje ste si pridobili g. kaplan na Teharjih; saj so itak vsem občanom dovolj znane.

Zasloveli ste pri nas kot vzorni pridigar, kot vzgledni učenik šolske mladine in kot vrl narodnjak. In ravno takšnega moža smo še mi (poprej ubogi slov. Teharčani) potrebovali. Samo neko zaslugo še hočem navesti in to je pridobitev teharske občine v narodne roke. Vam č. g. kaplan se imamo zahvaliti na zmagi Slovencev pri lanskim občinskih volitvah. Vi ste z gorečnostjo in neustrašenostjo delovali na to, da imamo danes v Teharjih narodni občinski odbor in nas s tem rešili iz nemčurskega jarma.

Še enkrat se vam zahvaljujemo č. gosp. kaplan za Vaš trud, kojega Vam samo lahko poplačamo s tem, da se Vas bodemo spominjali ob vsaki priložnosti in povsod.

Da se Vaše bolehanje kmalu zopet v zdravje spremeni, Vam iz srca želijo Vaši hvaležni Teharčani.

Vi pa cenjeni mi odborniki teharske občine, posnemajte vzgled vašega gospoda Martina Medveda; kajti on vam je pokazal, po kateri poti vam je hoditi, ako hočete doseči vaš cilj, in ravnajte se po besedah:

„Trdno dajmo se skleniti
Sloga pravo moč rodi.“

Teharčan.

Iz tujine. Slučajno mi je prišla v roke „Domovina“ z dne 18. sept. 1896. Med tujci živim sem hlastno segel po listu, ki prihaja iz mile domovine. Prečital sem z veseljem vse od uvodnega članka do zadnjega inserata. Kaj čudno me je dirnila notica iz Št. Jurija ob juž. žel. kjer se šopiri baje „fajerber“. Dragi Šentjurčani in France Praunseisov, ali se nisi mogel ojačiti ter razmerje razjasniti? Vem, kako je pri vas, saj poznam Šentjurij, kakor svojo dlan; vem tudi kje tiči uzrok, da se v slovenskem trgu šopiri nemščina, kjer ji ne pristojata mesto. Ko sem pred mnogimi leti prišel v Šentjurij ter komaj pogledal vanj, sem si doma zabeležil: „V Št. Jurji so, ali sami nemškutarji, ali pa sami parade-Slovenci“. Drugo je istina. Ste Slovenci, to je res, ali samo za parado, doma v ožjih krogih lepo nemškutarite po stari navadi vseh grešnih Slovencev. Odtod izhaja tudi pri vas še vladajoče mnenje nižjih slojev, da je ropotava nemščina nekako gosposka obleka vsacega Slovence; od tod izhaja, da so se narodni obrtniki v Št. Juriji, ki žive od slovenskih novcev, protivili slovenskemu poveljstvenemu jeziku gasilcev; jaz jim tega ne zamerim, ker jih poznam; pač pa zamerim kot naroden greh šentjurskim narodnjakom, da niso stopili med te ljudi ter jim kot razumniki raztolmačili njih smešno zahtevo. Vi starejši Šentjurčanje, ki se zavedate svoje narodnosti, vi bi morali gledati, da dobe

ljudje boljše nazore o narodnosti. Ni dovolj, da storite pri volitvah in pri podružnici sv. Cirila in Metoda svojo dolžnost, tudi drugod morate svojim menj razsodnim tržanom biti vzgled zavednih narodnjakov. Posebno vi trije možje, katere bi lahko imenoval staroste šentjurskih Slovencev, ki imate v rokah občino in šolstvo, vi se morate pobrigati, da se prebudi narodnost tudi pri ljudstvu. Prepričan sem, če bi jeden ali drugi teh starešin šentjurskih bil stopil med zbrane gasilce ter jim povedal, kaj so dolžni narodni časti šentjurski, bi gotovo vsi priznali, da se motijo. Saj pa je v istini smešno, trg in okolica sta čisto slovenska, pa naenkrat se ustanovi nemško gasilno društvo. Bog se usmili, ali veste kako ste se osmešili? Ali mislite, da mora res vse kar „uniformo“ nosi biti nemško? Ali še ne veste, da imamo Slovenci tudi narodna gasilna društva? Le pogledajte na Mursko polje. Tam imajo ljudje boj z Nemci ob meji in v Ljutomeru, a narod je toliko zaveden, da se ne klanja tujcem. Posnemajte Šentjurčanje narodne Savinjske in murske Poljance ter ustanovite gasilno društvo s slovenskim poveljstvenim jezikom. Tisto pokroviteljstvo nekaterih oseb, ki pa tudi žive od Slovencev med Slovenci vam itak ne uide, ker ti ljudje bodo spoznali, da jim je koristno in udali se bodo. In če že zgubite pokroviteljstvo, kaj zato? Mar nimate dovolj moči sami? In če vam se tudi izneveri par tržanskih kukavic, saj imate v okolici bogato število krepkih slovenskih fantov, kateri bodo gotovo pristopili društvu, če vedó da gre za narodno čast. Gasilci na Murskem polju so sami sinovi kmetijskih mater, in kdor je videl te čile krepke postave v „uniformi“, ta ne bo nikdar trdil, da se naš mladenič ne bi dal privaditi gasilski disciplini. Saj so naši fantje najboljši vojaki, zakaj bi ne bili gasilci? Pred vsem pa je treba, da jeden gospod iz gornjega in dva gospoda iz spodnjega trga stopijo med gasilce ter tam storé svojo dolžnost. Saj ste uplivni, zakaj toraj ne porabite svoje moči? Poučiti je treba!

Upam, da nisem zastoj govoril.

Kar se tiče bralnega društva v Št. Juriji, rečem, da tudi to poznam. Ne trdim, da bi ne bilo težav, a te niso nepremagljive. Treba je le, da učiteljstvo in duhovščina storita svojo dolžnost. Tisto malo zgage, kar je imate, kar prezirajte; se bo že sama uničila. Krepko nastopite in če ste kaj pridni, boste o Božiči že naročevali časnike za svoje bralno društvo. Ne bodite skropulozni malo delavnosti vam zagotovi dober uspeh.

Da ste mi zdravi!

Rifniški.

Narodno-gospodarske novice.

Rane našega kmeta.

Kdor se samo ziblje v sanjah tega življenja, ne ogledaje se mnogo krog sebe, misli, da je tarnanje v bedi kmetijstva in ljudstva našega navadno „jamranje“. Predstavlja si to znabiti po pregovoru, glasečem se o tožečem skupuhu, rekoč: Težak voz rad škriplje (cvili). Da pa temu ni tako, prepriča se lahko vsak na svoje oči, ako le hoče. Nasprotno žalostna resnica je, da kmet zadnja desetletja nagloma hira vsled premnogih zaprek in — krivic. Prva so se že mnogo, mnogokrat obravnavala in reševala v časopisih in knjigah tudi zadnjih je bilo že dosti slišati. Te pa se navadno ne vidi toliko med ljudstvom, temuč prileté naj od zgoraj, in sicer prav od one strani, od koder bi mu imelo priti zavetje in zaslomba, od postavodaje. Prav sedaj so v teku nad kmeta našega cele tri strele, katere hoté mu več ali manj škodovati. Da ne bi me hotel kdo staviti na laž, še bolj pa, da se vsaka krivica razvé na vse strani, hočem te naše nadloge ob kratkem opisati.

Prva nadloga na tem mestu bodi zakon v ribarenji. Pravica do ribolova pripadala je dozdej raznim grajščinam, katere so dajale jo v najem. Ta njih pravica pa je sedaj zastarela in s tem zgubila veljavo. Ker pa ni koga, da bi se zanjo s pravico potegnili, kar edino morale bi storiti občine, visi pravica še pri grajščakih, oziroma njih oskrbnikih. Ti jo dadé kaj radovoljno in dober kup na več strani, tako da imamo baš

dovolj, da
sv. Cirila
d morate
vzglede za-
možje, ka-
rskih Slo-
olstvo, vi
narodnost
bi jeden
topil med
so dolžni
priznali,
to, trg in
t se usta-
smili, ali
da mora
o? Ali še
odna ga-
olje. Tam
utomeru,
anja tuj-
e Savinje-
e gasilno
jezikom.
pa tudi
itak ne
m je ko-
e pokro-
olj moči
ržanskih
število
gotovo
narodno
i sinovi
krepke
rdil, da
gasilski
vojaki,
e treba,
poda iz
m storé
toraj ne

Juriji,
bi ne
a je le,
o dolž-
ar pre-
stopite
narode-
bodite
vi do-
iški.

ice.

ljenja,
rnanje
vadno
prego
rekoč:
mu ni
i, ako
kmet
mogih
mno-
sih in
i. Te
tvom,
av od
avetje
so v
atere
pi me
vsaka
nad-

on v
ozdaj
ajem.
tem
zanjo
oriti
roma
io in
baš

zadnje čase ribolovcev „na mero, ne na število“. Razume se samo ob sebi, da potem uboge ribe ne morejo vspevati, zlasti še, ko jih posebno letos pokončavajo mnoge povodnji itd. Toda očesa na to stran naša vlada še ni odprla, pa išče vzrok propadanju riboreje drugje. Dlaka v jajcu se tudi lahko najde, tako si mislimo, ako jo le hoče kdo ondi imeti, tako v tem slučaju velja o vladi. Kar več stoletij ni oviralo ribštva, to se je sedaj izumilo. Zaganje od pil, ki se v vodo natrosi, to mori in zavdaja ribam. Nekaj časa, ko so kmetje to slišali, so le z glavami majali, misleč, da je to šala, ali več ukazov od deželne vlade na občine in orožnike, naj se žaganje odstranja, odprlo jim je oči. Dasi ne verjamejo popolnoma o škodljivosti žaganja, vendar ga odstranjajo in branijo v vodo, kolikor jim je mogoče.

Vendar le, kolikor je mogoče! Enostavne kmečke pile (in teh je ogromna večina) so namreč uravnane tako, da ni moči popolnoma ubraniti žaganju, da ne bi se trosilo v vodo. Vitlo (kruka), ki vleče rezilo (list), mora biti namreč ravno pod rezilom, od katerega pa seveda sproti vedno pada žaganje. In na ta zamašnjak vitla pa ima in se mora imeti napolnjeno nekoliko vode, da se ono ne ogreje, s čemur bi se mahoma pokvarilo, pa lahko tudi nesrečo ognja povzročilo. Toraj je sila, da je ondi napeljavano troho vode, katera pa ima ta greh na sebi, da nazaj v strugo tekoča odnaša seboj nekoliko žaganja. To je navadna uredba enostavnih pil in sicer trajajoča že več stoletij! Med tem časom pa pomnimo že, da je bilo v naših potocih rib vkljub temu žaganju, da je bilo veselje! Seveda časih jih je pobila povodenj in druge nadloge, ali kmalu so si spet opomogle. Nihče ni v tem času sumil, da bi ribam žaganje škodovalo, le leta 1872. je nato prišel naš štajerski deželni zbor, kateri je sklenil 18. januarja istega leta omenjeni zakon.

Pečat nesposobnosti gotovo je temu zakonu še ta, da v teku celih 24 let še ni dejanski stopil na kmetih nikjer v veljavo! In kar se ni storilo v teh dolгих letih, popraviti se hoče baš letos, kakor bi se hotelo dokazati, da ravno letos, v tem neugodnem za lesno trgovino hira-jočem letu, naj padejo na našega kmeta vsi križi, kateri so dozda mu še le viseli nad vratom ali mu drugače žugali! Letos toraj na delo, če je še kaj zoper kmeta, ta pa delaj, trpi in molči!!

Razume se samo ob sebi, da k temu ne gre molčati, temuč občine naj se skupno potegnejo za pravico! Ne velja čakati kadar kaznujejo jednega, da to doseže druge, rekši: ako te udari po enem ušesu, drži drugo! To pravilo danes in tukaj ne velja, temuč za časa se moramo skupno braniti, videvši krivico nad našo glavo. Krivda hiranja riboreje naj se zvali na pravo stran — premnogih in zakotnih ribičev — katere naj orožniki zasledujejo, mesto da stikajo v ta namen po naših, stoletja obstoječih pilah!

Zraven naj se bi pa občine potrudile, da se spravi gospodarstvo rib v njihove roke. Glede zastaranja izšlo je iz dolgoletnih rok grajščin, — drugega onravičenca za to ni — vsaj poznamo ga ne, zakaj ne bi to prevzele v varstvo in skrb občine? Vendar k temu treba je truda in dela, z zavestjo da gre za pravično stvar!

Druga in menda najhujša krivica od postavodaje za kmeta je še vedno obstoječi lovski zakon. V koliko on gre kmetu ne-le za kožo, i v meso, slišalo se je že premnogokrat, zlasti pa se je to pokazalo lani, ko so vse občine dobile ukaz, ceniti škodo, storjeno po divjačini. Ta škoda namreč ni znašala po desetakah, kakor se navadno lov plačuje, niti po trdih stotakah izžmetih iz kmetov koristij, nego celo po tisočakah, tirajo s tem urnim korakom kmeta v pogubo! Človek bi mislil, da sedaj se bode to mahoma popravilo z novim boljšim zakonom. Res se je naš za blagor kmeta posebno skrbni deželni zbor usedel k temu delu, pa predno je kaj storil, zadremal je! Stvar je menda odložena za neodločen čas, našim občinam se pa toliko pove na ušesa, da vse njih prošnje v tej zadevi leže pod klopjo!

Naše ljudstvo je jako lahkoverno, zato še vedno čaka s to zadevo, v nadi, da se mu pomore. Po mnogih skušnjah še vedno ne spozna tega, kar ga dan na dan uče razmere. In te

razmere pri nas so, da se drugače ničesar ne doseže pri naših postavodajah oziroma vladi, nego z vednimi prošnjami, tirjatvami in nadlegovanjem! Vsi drugi stanovi razun kmeta to že spoznavajo, zato tudi vedno kriče ter čedalje več zahtevajo, le naš kmet stoji molče zadej in pričakuje, da ga kdo brez prošnje usliši. In če tu ali tam uložijo kakšno pohlevno prošnjo, zopet leta in leta čaka, kedaj bode ona rešena. Da ta prevelika potrpežljivost ni na pravem mestu, se seveda samo razume, pa tudi mnoge skušnje potrjujejo. Pri nas treba vedno terjati, prositi in nadlegovati, prav po besedah evangelja: prosite brez nehanja! Takšnih mislij ste tudi občini St. Janž in Sv. Marjeta na Dravskem polju, kateri dve občini ste lani med prvimi, pa letos še zopet poslali prošnje deželnemu zboru za prena-rejenje lovskega zakona. Stavim sto na eno, ako bi vse kmetске občine enako storile, da gotovo pride stvar zopet v tir, to pa tako dolgo, dokler ne doseže jedenkrat ugodno rešitev! Občine, na vas je veliko ležeče, čas je da spoznate enkrat svojo dolžnost, pa se zaveste svoje pravice!

Kmet je pač uboga para, med drugimi ima veliko sovražnikov tudi v naravi. Mnoge uime, nesreče, posebno pa razne bolezni spodjedajo mu pridelke, kakor tudi blago. Že več let se posebno toži o silnej bolezni, katera uničuje kmetu vso živino imajočo še najboljše ceno in vrednost, namreč svinje. Nagla ta bolezen imenovana pereči ogenj (Rothlauf) ali svinjska kuga je odnesla že mnogemu kmetiču marsiktero nado po vodi, da je siromak večkrat obupno zrl za njo. Upati je bilo, da se mu kaj pomore v tem, zlasti ako je nesreča le pregloboko segla; vsaj pri davku bilo bi pravično, enako pri drugih uimah se na to ozirati! Ali bodi Bogu potoženo! zopet je drugače. Letos se je razglasil ukaz, naj kmetje in vsi, ki redé svinje vsako tako nesrečo naznanijo županstvu, da ta pokliče konjederca. Ako pa je kdo v zavesti, da konjederca tudi drugače ne stori z mrhovino — se drznil to sam pokopati, poklicali so k temu še živinozdravnika, da bo-lezen konstatuje, kar seveda ni brez stroškov, ki spet navadno padejo na kmeta. Enako je s stroški zvezana tudi pot h konjaču, kateri spet noče brez plačila ostati.

Vprašam sedaj prvič: Ali je v nalezljivej bolezni prav puščati mrhovino na pekočem solncu in blizu doma, med tem ko se pošilja po živinozdravnika ali konjača? Ne, bilo bi li bolje strogo ukazati, mrho pravilno in takoj na oddaljenem prostoru pokopati, da se bolezen ne bi razširjala? Vprašam drugič, je li mogoče v velikem okraju temu poslu zadostiti z jednim konjačem in ker je to večkrat nemogoče, ostaja mrhovina na prostem v čegavo nevarnost? — In tretjič naj z ozirom na preubogo ljudstvo še velja vprašanje: Ali je prav, toliko potrtega siromaka ob tolikih nesrečah še obkladati s stroški in kaznimi??

Polagaje vsa ta, za kmeta jako kočljiva in važna vprašanja, v roke novih naših gg. poslancev, prosim ob enem za toliko potrebno pomoč. Naj bi nam njih delovanje bilo plodonosno, naj bi stali oni vsikdar na braniku za kmeta, tako se nadjamo, da nam bodo oni skrbeli za toliko potrebni balzam na — rane našega kmeta!

Pohorski.

Razne stvari.

(Nesrečna vožnja v zrakoplovu.) Minuli teden v četrtek je francoski zrakoplavec Capparose vzdignil s svojim zrakoplovom, ki je bil oskrbljen z neko pripravo, o kateri se je trdilo da varuje zrakoplavca, da se ne poškoduje, kadar zrakoplav pade na tla. S Capparose sta se v zrakoplovu vzdignila učeni zemljepisec, profesor na novem vseučilišču v Bruslju Eligej Reclus in pa socijalistični vodja Picord. V visokosti 700 metrov je zrakoplav nakrat začel padati in je že zadela ob stolp mestne hiše. Capparose je hitro pometal na tla vse, kar je imel pri sebi za oteževanje zrakoplava. Sedaj se je zrakoplav vzdignil 700 metrov visoko, potem je pa pal nad bližnjim gozdom in obvisel na nekem drevesu 20 metrov nad zemljo. Da bodo potniki doli pali, je bilo neizogibno. Ljudje so hitro nanosili slame, da se ne pobijejo. Zrakoplav se je hitro praznil in kmalu so padli na tla. Picord si je močno odrgnil noge. Reclusu in Capparose se pa ni nič hudega zgodilo. Nova iznajdba se je jako slabo obnesla.

Koledar.

Sobota (3.) Kandid, spozn.; Evald. muč. — Nedelja (4.) 19. pobink. Rožn. venca. Frančišek Ser. — Ponedelj. (5.) Placid in tovariša, muč.; Gala, vdova. — Torek (6.) Branon, opat. — Sreda (7.) Justina, devica. — Četrtek (8.) Brigita, vdova; Simeon, spozn. — Petek (9.) Dijonizij, škof, mučenec. — Mlad dne 6. ob 11. uri 24 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 5. oktobra v Konjicah, pri Sv. Jakobu v Dolu, v Žalcu, Jurkloštru, Arvežu, Artiču in Mariboru (za konje). Dne 6. oktobra pri Sv. Heleni, v Radgoni in Pišecah.

Loterijske številke.

Linc 26. septembra 1896: 30, 87, 85, 33, 40
Trst " " " " 58, 1, 42, 71, 28

Javna zahvala.

O priliki moje sedemdesetletnice sem prejel iz vseh krajev naše Slovenije toliko čestitek in prijateljskih pozdravov, da mi ni mogoče, kakor bi rad, izreči vsem posamezno svoje srčne zahvale. Naj storim to tem javnim potom in zakličem vsem iz dna srca: Lepa hvala Vam vsem; ohranite me še naprej v dobrohotnem spominu, kakor se hočem tudi jaz Vaše prijaznosti vedno hvaležno spominjati.

Luka Svetec,
c. kr. notar.

Na prodaj. Prejšnje Ottovo posestvo, zdaj lastnina gg. misijonarjev pri sv. Jožefu je zavoljo prevelike skrbi na prodaj — celo ali na kosce; obstoji iz dveh hiš štev. 12 in štev. 29 — iz gospodarskega poslopja, kozo in zemljišča. Cena vsega skupaj je 7.400 goldinarjev, kateri se morajo ali takoj ali pa v gotovih obrokih izplačati. Lega je lepa, v Čretu, torej blizu mesta in ena hiša čisto nova, še 12 let davka prosta. (198) 10—2

Učeneza,

s potrebno šolsko omiko, dobrih starišev, slovenskega jezika zmožnega, išče za svoj steklarski obrt

Morie Rauch
v Celji.

(200) 3—1

Tamburice.

16 jako malo rabljenih tamburic in jeden fini cello se dobi za jako znižano ceno pri tamburaškem zboru v Idriji.

(201) 1—1

Najboljšo slivovko

na debelo računam 10letno 100 goldinarjev za hektoliter, 3letno 70 goldinarjev hektoliter iz postaje Veliko Trgo-višće pri Zagrebu.

Večjo množino postavim tudi franco do železnične postaje Polčane na Štajerskem. Grajščinsko oskrbnitvo grajščine Miljana. (202) 1—1 pošta Podčetrtek via Polčane.

P. n.

Dovoljujem si uljudno naznaniti, da sem otvoril v Celji, na Glavnem trgu št. 2 z dnem 1. septembra t. l.

trgovino norinbersko-galanterijskega drobnega in tkanega blaga, igrač itd. na debelo in drobno.

Mnogoletne skušnje, dobro poznanje te stroke in tudi dovoljna gnotna sredstva vsposabljajo me mojemu principu z malimi režijami napraviti mogoče veliko obrata in upam pri bogati svoji zalogi vstreti vsakomur po le mogoče nizkih cenah.

Prosim blagohotnega uvaževanja moje kupčije in vabim vsakoga se o moji solidnosti v kratkem prepričati.

Z velespoštovanjem

P. Kostič.

(203) 1—1

Pratika za leto 1897

na drobno in debelo se dobi pri

Dragotin Hribar-ju v Celji.

SVETA DRUŽINA

ali
molitvenik

v rabo
občni bogoljubni družbi
kriščanskih družin
na čast

svete družine nazareške

Obsega pojasnila in določbe
in vse navadne molitve

Z dovoljenjem
prečastitega škofijstva tržaško-koperskega
v Tistu, spisal

P. Hrizogon Majar
O. S. F.

Založil in prodaja Dragotin Hribar
v Celju.

Cena

v unije vezani knjigi z zlato
obrezo 1 gld. 20 kr., v unije
z marmornato obrezo 1 gld.,
v pol usnje 80 kr.

Molitvenik obsega 32 pol ali
510 strani.

Ta molitvenik je namenjen za
ude družbe svete družine nazareške in
vse pobožne ljudstvo. Nobena krištan-
ska družina naj bi ne ostala brez tega
molitvenika.

Prekupi dobé popust.

Primerna birmanska darila
priporoča

Fran Čuden

v Ljubljani, Mestni trg.

Največja zaloga nikelnastih, srebrnih in
zlatih žepnih ur ter velika izber stenskih ur;
zlatih verižic, uhanov, prstanov itd.

Popravila izvršujem natančno in dobro z jamstvom.

Ceniki zastoj. (141) 26-

Kmetijske stroje:

sadne in grozdne mline, stiskalnice s trajno
delujočim dvojnim in pritiskom vravnajočim
tlačilom, slamoreznice, ročne mline za žito
(s kameni), geple, travniške brane itd. po-
pravlja, izdeluje in iz zaloge

— po najnižjih cenah —
prodaja trdka:

Pehani, Lorber & dr.

tovarna strojev in livarna v Žaleu pri Celju.

Dalje prevzame v izvršbo vse v strojno
in livarsko stroko spadajoča dela, posebno
za žage in mline, za hmelne sušilnice itd.,
prodaja razne stvari lastnega proizvoda iz
zajamčeno najboljšega železa, ka-
kor: vlitte kotle, stopničaste in navadne
roste, razne plošče, možnarje, železne ograje,
uteže za ure itd. itd.

Vsi izdelki so solidno izvršeni, po-
strežba je točna in najprijaznejša, a cene
nižje kot povsod drugod. (142)

Za vsak stroj in vsako delo se jamči.

Martin Gregorinčič,

krojaški mojster, Celje

Cerkveni trg št. 4

priporoča se vis. čast. duhovščini in slavnemu
občinstvu za

jesensko in zimsko dobo

za napravo vsakojake obleke po najnovejšem kroju
— in po nizki ceni. —

Izdeluje posebno lepe talarje, črno
obleko in uniformo za uradnike in vojaštvo.

(180) 12-6

Brzjavni naslov: Nasko, Celje.

Viktor Nasko

mizarski mojster

v Celju

Gospodske ulice

(Herrengasse) šte. 24

Priporoča svojo veliko zalogo lesenih in
kovinskih mrljskih rakev ali krst. (147) 25-

— Po nizki ceni. —

Milan Hočevar

trgovina špecerijskega blaga

v Celju, Glavni trg št. 10

nasproti farne cerkve

Priporoča

častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svoje blago, zagotav-
ljajoč dobre in cene postrežbe.

Slovenski odvetnik na Štajerskem
vsprejme

izurjenega sollicitatorja

Ponudbe upravnistvu „Domovine“. (199) 3-2

Otročja obleka od 1-50-7 gld.

Prva in največja spodnještajerska

zaloga oblek

JOSIP HOČEVAR-ja

v Celju, Graška cesta (Grazerstr.) 19

priporoča svojo veliko zalogo

nepremočljivih plaščev = havelok

raznih barv in velikosti.

Oblek za gospode, dečke in otroke

vsake velikosti in kroja, po le mogoče

— nizki ceni. —

Velik izbor vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim
v teku treh dni iz najbolj priznanega an-
gleškega, francoskega in brnskega blaga, ka-
terege slednjega imam vedno uzorce v za-
logi po najnovejšem modnem kroju solidno
in po nizki ceni.

Na željo pošiljam uzorce franco. Stor-
jene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugo-
vora zamenim. (49) 43-1

Plašči = havelok od 7-14 gld.

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celju

kupuje vsakovrstno sadje, kakor: breskve,
hruške, jabolka, divji in pravi kostanj itd.; de-
želne pridelke, n. pr.: kumna, fižol, bučna zrna,
konoplje, malisno štupo, suhe gobe drobno
narezane, želod, knoper, i. t. d. Kupim tudi
več vagonov sadja za prešat, pošiljatev se
začne 20. t. m. Kdor kaj ima naj se osebno
ali pismeno oglasi ter vzorec pošlje.

(135) 52-14

Anton P. Kolenc

trgovec v Celju

„Pri dobrem pastirju“!

Cementne izdelke,

kakor: cementne plošče vsake barve in
velikosti za tlak cerkev, hodnikov pod-
stenj i. t. d. stopnice, cementne cevi v
devetih velikostih od 12 cm do 60 cm v premeru.
cementne krovne plošče z dvojnima zavezama
(Doppelfalzriegel), nagrobnike, ter vse drugo,
kar se je dozdaj le iz kamena izdelovalo, izdeljuje
trpežnejše, lepše in cenejše iz cimenta

Josip Mursa

sprejema naročila, ter razpošilja izdelke na
Kraju pri Ljutomeru in Središču na j. ž.
Prezema tlakanje cerkev in kanalizovanje
s svojimi cementnimi cevmi.

V teku 4 let, položil sem svoj cementni tlak
v osem cerkev, v mnogo novo zidanih šol, v vile
in letoristične in tudi v kopališču v Radincih, v
grajščini viteškega reda pri Veliki Nedelji in
drugod; s svojimi cementnimi cevmi zalagam
skoro izključno vse okrajne zastope in občine na
Spodnjem in Srednjem Štajerskem.

S spoštovanjem se priporočujem

(151)

Josip Mursa.

Posojilnica v Celju

in

„Južno-štajerska hranilnica“

preselita svoji pisarni

s 1. oktobrom t. l. v nove prostore

v „Narodnem domu“

I. nadstropje,

kjer bodo uradni dnevi, kakor dosedaj vsak torek in petek dopoldne

od polu 9. do polu 12. ure.

(191) 3-2